

LA TUIES

DUBTE

—No sé si treure'm la pulsera, havent d'anar al cine amb en Lluís?

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y ILUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta que es oportuno va a recitar con unción varios trozos del "Tenorio", por lo cachondos que son.

Sí señores. Yo, aunque guenyo y reumático, soy así. Me muero por los clásicos. No estoy muy seguro de que el "Tenorio" forme parte de los clásicos, pero, en fin, también Pico forma parte de las personalidades. Cuando era marreco, ya hacía de Ciutti cuando me vagaba. ¿En qué se parece uno que va a comer a la fonda y le sirven el estofado quemado, a Doña Inés? En que ¡Virgen Santa, que principio!

No digamos de dos corridos que entran en el "Edén Concert" y se encuentran con unos conocidos en el foier, que entonces, viene que ni pintiparado aquello de:

A la luz de las estrellas
os hemos reconocido.

Y que diremos con más justicia, de un divo malo que forma empresa para ir a cantar "Los gavilanes" y "Por una mujer" a Parets, Torredembarra y Castelldefels, sino:

Más él, buscó compañía
y uniósse a unos bandoleros.

Después, cuando un matrimonio se baraja en presencia del vecindario, que más oportuno que decir:

¡Eh! Ya salimos del paso
y no hay que extrañar la
[homilla
son pláticas de familia
de las que nunca hice caso.

Sin contar con que la presentación más elocuente que puede hacer Doña Emilia, o la señora Dolores, o la frescachona Pepita es aquella de:

No cuenta la pobrecilla

diez y siete primaveras
y aún virgen a las primeras
impresiones del amor...

aunque la chica tenga más años que el "Brusi" y haya estado, como decía el otro, al alcance de las clases más populares.

¿Y qué podrá decir un réfere cuando el público futbolista y soberano le tire "Vanguardias" rellenas de cacahuets y calcetines en mal uso diciéndole cosas más feas que al "Gallo" cuando está mal? Pues...

Cual gritan esos malditos...

En cuanto a Pico, cuando le hablan de la Exposición de Industrias, la respuesta es obligada:

Es una famosa historia
a la cual debo mi gloria.

En fin, que ya ven ustedes que el "Tenorio" es como Junoy, que no envejece, y que servidor de ustedes se lo sabe casi todo de memoria. ¿Qué dicen, que cómo va lo de hacer de peliculero? Aún no sé, pero me fijo mucho, como el mo-chuelo...

RUFASTA

Ex-apuntador de cine.

"LOS CRIMENES DEL "TALLAT" O LITERA- TURA FINA".

Ahora que Luis Esteso, el autor del celeberrimo "Crimen de Cuenca", está en Barcelona, vamos a brindarle un romance auténtico con aleyas que hemos descubierto en un kiosko del Pueblo Nuevo y que se titula "Los crímenes del "Tallat". Dice así:

José Puig, hijo de Tona conocido por "Tallat" ha sido hoy detenido con aplauso general.

Al que habrá que unir el de los lectores

El primer crimen que hizo fué un pobre maestro de escuela [cuel] que mató al pobrecito por una cosa pequeña.

¡Ves, pobre "Tallat"! Lo mata un maestro de escuela y aún le dicen que es su primer crimen!

Después corrió por los campos [pos] y se marchó a la ciudad haciendo muchas fechorías que no tienen ejemplar.

¡Como quiere Ud. que tengan ejemplar, Santo Dios!

Pero ya lo han detenido y no se podrá escapar porque todos sus crímenes se los han de hacer purgar.

¡Eso son purgas, y no la magnesia bisurada! Si el autor del romance lee estas líneas y tiene tiempo, que pase por la redacción, que le encargaremos las notas de sociedad. Palabra.

LOS MUERTOS DE ESTE AÑO

Con motivo de la festividad de Todos los Santos, LA RETAGUARDIA dedica un piadoso recuerdo a las víctimas del año:

El Alcázar Español.

"La Tribuna".

La Casa de Periodistas y Artistas.

El Principal Palace, cabaret de buen gusto.

El Restaurant Ribas.

El treinta y cuarenta y demás compañeros, mártires y prohibidos.

Las cenas de duro.

Las esperanzas de Pich de volver a menear las cerezas en la Exposición.

La seguridad del tran-

seunte cuando pasa por la Rambla.

El Cine Cataluña.

La ecuanimidad de Cullaré.

La bohemia de Luis Capdevila (que ahora se ha hecho burgués).

El noctambulismo de Carballo.

La lozanía de la Chelito.

Los rotativos de máquina plana (salvo honrosas excepciones).

El Monte Carlo.

El Bobinó.

El reloj de Cazadores.

Y otras muchas cosas, que sintiéndolo mucho, no podemos recordar porque habría másticos, etc., etc.

LOS NUEVOS OBSEQUIOS DE "LA RETAGUARDIA"

En nuestro deseo de corresponder al favor del público y para celebrar el fausto acontecimiento de haber llegado a media docena el número de suscriptores de *La Retaguardia* vamos a ofrecer a cuantos se abonen a nuestro importante rotativo tres obsequios, a escoger, si nos mandan las pafias por todo este mes:

Primero. Un vale para arrambar en autobús.

Segundo. Una colección de artículos de Sañudo Aurrán.

Tercero. Un permiso especial para atravesar la Reforma, sin riesgo de muerte.

Esto, para que vean nuestros lectores que no nos soñamos con media manga y que ya empezamos a ser peces gordos.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

L'ATAVISME

A nosaltres ens ha fet posar sempre un xic romàntics la visió de la pecadora-mare, de la doneta que un dia, sense sapiguer com, sent que a la seva panxeta s'hi remou un bateg de vida. Es el lastre del romanticisme que ens ha quedat d'una vegada que varem ésser padrins d'un nen d'una cupletista.

L'altra nit sentiem, en cert establiment on hi han unes nenes que per tres duros i propina saben brodar deliciosos pecats, com una pupila feia l'elogi d'una filla seva, que segons va dir, tenia no més cinc anys.

—Es llesta! Viva! — deia —. Va al col·legi fa no més dos mesos i ja es sap tota la "cartilla".

I la mestressa, que, per sort seva, és analfabeta, respongué, rient, al sentir aquells mots:

—Es clar! L'exemple de la mare!

EL BÓN FONDISTA

A una fonda situada en un dels carrers més nandulandescos de Barcelona va arribar-hi l'al-

tre vespre una parella formada per un senyor d'uns quaranta anys i una dama, bastant bonica per cert, que en tindria uns vint i vuit.

Els moços agafaren els equipatges, guardaren els capells i "guardapolvos" i l'amo, molt amable, els hi va dir:

—Si volen venir, els acompanyaré jo mateix a la seva cambra...

—Es que — va interrompre ell — voldriem dos quarts separats...

L'amo va somriure.

—Dos quarts separats? Perfectament, perfectament... Seràn servits... Es que jo, saben? no m'havia donat compte de què vostès eren casats...

EL GAT ESCARMENTAT...

Cada dia hi han "timos" pel procediment de l'enterro, de les misses, del "cambiazó" i altres sistemes en ús i abús per la gent de mal viure, lo qual vol dir que a la nostra ciutat cada dia hi arriben pagesos, i no pas dels de Llofriu, que són molt espavilats, sinó d'aquells que baden.

L'altre dia, un senyor, molt ben vestit, es va acostar a un policia i li va explicar que li havien timat mil peles per el clàssic procediment del tresor amagat, propietat d'un presidari, etz., etz.

Al veure lo banau que era aquell home, el policia va tenir prou feina per no posar-se a riure.

—Jo, sap? — va dir-li la víctima del timo, quan es va haver acabat d'explicar — ja sé que vostès no trobaràn a l'autor i que, encara que l'a-

gafin, no en treuràn res, perquè qui sap on són els quarts, a l'hora present... Però, voldria al menys que em digués quins altres sistemes d'entredar a la gent gasten a Barcelona, no fós cas que em tornessin a enganyar...

El bon policia se'l quedà mirant i amb un aire de protecció que trencava el cor, li respongué:

—Mire usted, amigo, como los procedimientos son incontables, lo mejor es, antes de volver a Barcelona, que se haga usted "esquilar"...

EL NEGOCI ES EL NEGOCI

Al carrer d'Aragó, cap a la Esquerra de l'Aixamplis, hi ha un "meublé". Això no té res de particular, perquè de "meublés", avui en dia, n'hi ha quasi un a cada carrer. Però aquest té una particularitat molt curiosa, i és l'amabilitat del personal.

Un amic nostre hi havia citat a una modista d'aquelles de pits movedissos i pantorrilles fetes al torn. Li va dir que hi anés directament. Ell, puntual, arribà cinc minuts abans, es tancà a la habitació i deixà un recado dient que si hi anava una noia així i aixà, que li diguessin que és al quarto número tants. Però passà mitja hora, passaren tres quarts; la noia — ignorem per quines raons — no comparegué.

El nostre amic, impacient, baixà al "comptoir". L'encarregat, en aquell moment, estava parlant amb una noia molt acalorada, que no feia més que repetir: —Que és estrany! Que és estrany!

—Escolti — digué ell a l'home del mostrador —. Està vostè segur de què no ha vingut a preguntar per mi una noia així i aixà...

—No, senyor, no; però, si acàs, aquí hi ha una senyoreta que es troba en el mateix cas que vostè. El jove que ella esperava no ha vingut. Com que a tots dos els hi passa igual, i tots van per lo mateix, qui sap si es podrien entendre, i així no haurien perdut la tarda...

L'hortolà de Sant Boi

—I per què t'ha deixat el fabricant?

—Si vols que et digui la veritat, no ho sé: des de un dia que em va robar amb el xòfer, no ha tornat més! Tonteries!...

LES MODES

EREM a la quarta fila d'un cine aristocrata, on, de tan en tan, es troben nenes d'aquelles tan atrevides i tan obertes de caràcter. Vaig entrar en el moment en que començaven a projectar el setè episodi de "El vaquero del Oeste o La resurrección de Sting Bull" prenent lloc al costat d'una noia que estava sola i em va semblar, des de els primers moments, que s'avorria bastant mirant a la pantalla.

Vàrem començar a parlar. Als cinc minuts, tots dos convenim en que les pel·lícules d'aventures eren molt poca soltes. Com veuen vostès, la cosa es presentava bé.

Al cap d'una estona, la noia va explicar-me que era taquillera de cine, que aquell vespre feia festa, però que, volent aprofitar la oportunitat de poguer sortir sola de nit, no havia dit a casa seva que no anés a treballar.

—Això, vaig pensar, és peix al cove.

—Precisament tenia ganes de poguer parlar avui amb una senyoreta com vostè — li vaig dir—. Sóc escriptor, sap? i, per una novella galant que estic fent, em convindria sapiguer un detall...

—Digui...

—Quina és la millor manera de començar a enraonar amb una senyoreta al cine?

—Miri, això depèn del caràcter d'ella, però regularment lo més indicat, en aquests casos, és no dir res i anar fent.

—De debò?

—No ho dupti.

Es inútil advertir que en tota la nit ni ella ni jo, vàrem dir una sola paraula.

Lluís VII.

L'AUCELLET

JULIA — deia la Carmeta a la seva inseparable amiga i companya del taller de brodats on treballaven juntes — no badis o un dia, els xicots et donaran un disgust. Tot badant, badant, t'aixequen les faldilles i te la colloquen que és un "contentu" i després pots cridar ous a vendre. Ull viu! Si fossis una noia espavillada com jo, que sé com s'eviten les conseqüències d'una hora tonta, res, però tu ets una fava i un dia vindràs plorant i dient que t'han enredat, que tu no ho sabies, que vares perdre el món de vista i que et pensaves que t'ho feien per broma...

La Carme tenia raó, perquè la Júlia, que era una xamosa poncelleta de disset anys, no tenia malícia i deixava fer a tots els xicots que se li acostaven. Per això, la Carme, no es cansava mai de recomanar-li:

—Júlia, un xic d'enteniment...

Un vespre, quan les dues noies van sortir al carrer, acabada llur tasca, la Júlia confessà a la Carmeta:

—Ai, Carme! Avui he tingut una por!

—Adeu! Ja hi som! — va exclamar la Carme—. Què t'ha passat?

—Res, que jogant, jogant amb l'Enriquet, ens hem tancat al quarto de les mostres...

—I què? — interrogà curiosament la amiga de la Júlia.

—Res... Que m'ha dit que tenia amagat un ocellet molt maco...

—I te l'ha ensenyat?

—No... Com que era molt fosc, no més he vist

una cosa groixuda que devia ésser la canya on s'adorm la pobre bestiola.

Van Tresca.

LA IMPUNITAT ABSOLUTA

EL meu amic Carlets és terrible! Està boig per les casades i les empaita sense repòs. Ell no pensa amb les terribles conseqüències que això pot portar-li, malgrat els bons i desinteressats concells que li donem tots els companys.

Quan ne veu alguna d'aquelles tan accidentades de línies se li col·loca al darrera, amb les mans a la butxaca i els ulls com dues bombetes i li comença a dir barbaritats d'aquelles que en

—I ara, nois! Què feu?

—Oh ens ensejarem per quan siguem casats.

—Però per què deies que si tan de pressa?
—Noia tenia por que es repensés!

lloc de paraules, semblen formigues de tanta picor que fan.

L'altre dia, en Carlets va venir a la nostra penya del "Suïc" on cada tarda anem a pendre cafè i a parlar malament dels coneguts, distracció força agradable i que no costa cap quarto.

—Carlets — exclamà en Borràs en veure'l entrar—. Ja saps el perill que còrres?

—Perill? No sé pas què hi veus — va respondre l'infatigable caçador de dones adúlteres.

—Sí, home, sí! El dia que en Lluís s'enteri de què tu i la seva dona dallonsses, passarà una cosa grossa!

—Oh! — va fer en Carlets amb tò d'indiferència —. Aquest és el marit que menys m'espanta! Es ateu!

—I què vols dir, amb això, poca solta?

—Que, com que és ateu, no hi cap perill,

encara que alguna ànima caritativa li expliqui lo que passa! No veus que els ateus no creuen en res!

Kar Tronets.

LES VACANCES SENSE REPOS

LA senyora Conill Cardany acaba d'arribar de les seves vacances i se'n va de seguida a veure al metge, perquè es sent molt fatigada. Diu que li fa mal l'esquena i que, de tan en tan es mareja.

El doctor, que sap molt bé que la senyora Conill Cardany, si bé és un model de femella no és un model de virtut, somrium, com dient: Ja sé de què va!

—Caram! — exclamà — vostè sí que no deu haver descansat gaire durant aquestes vacances!

—Què vol fer-hi! Coses del meu marit!

—Ah! La felicito, senyora, la felicito! Això vol dir que, a n'ell, el camp li ha probat molt bé i han recaigut damunt de vostè—em sembla que li parlo discretament, oi, senyora? — les conseqüències d'aquesta millora en el seu estat?

—No, doctor, no! Es que el ximple, ha tingut l'idea de convidar a tots els seus amics a passar una temporada a les nostres propietats d'Arbúcies!

Rosk Quitlla.

UN HOME GALANT

AL foier de l'"Edén Concert" hi havia, l'altre tarda, una xamosa pecadora, quin nom callarem per prudència, perquè és una dona molt coneguda entre l'element grimegial i està retirada oficialment per un senyor molt gelós.

Un corrido habituat d'aquella santa casa, feude del "Pebrot", del "Sòmines" i d'altres concurrents de la celebèrrima colla del "Geperut", la va reconèixer de seguida i s'hi acostà per saludar-la.

Parlaren llarga estona i la dona es va queixar amargament de lo durs que estàn els temps.

—Cregui — deia —, que avui en dia no es pot viure. Tot està caríssim. Modistes, manicures, pisos, mobles... Ja veu que jo sembla que sigui de les que no em puc queixar, oi? Doncs, en aquest moment,estic coberta de deutes...

—Coverta? — digué el nostre corrido —. Jo els hi pagaré tots amb molt de gust... Així, un cop se'ls hagi tret de damunt, la podré veure despullada...

K. A. Stany.

"DON JOAN"

DE don Joan autèntic i sense màcula, no més n'havem tingut un a Catalunya: en Peius.

Ell va portar el darrer xamberg i la darrera capa i va escampar la darrera gota de vitalitat catalana entre l'albura subjugadora de les feminitats internacionals.

Confesso que si l'hagués conegut abans, l'arc de triomf dels meus deliris sexuals s'hauria flexat sense condicions per donar pas al heroi magnífic, ampli, herculi...

A mi, en sentir-lo parlar, tan imaginatiu, tan ignorant, em feia l'efecte de què encara estava per encetar. Com un nen gran, que expliqués una rondalla...

Ja s'havia atrevit alguna vegada a allargar les mans, però, com un col·legial, es tornava vermell, li ballaven les ninetes, i... tot plegat, res. Amb quatre exaltaments de cervell i un parell de mirades meves, quedava coll-tort com un lliri sense aigua...

* * *

L'altre dia en parlàvem amb un íntim amic d'ell.

---De manera, Laureta, que vostè també el va conèixer al pobre Peius?

---Bíblicament, no senyor. A París, tenia jo catorze anys i viatjava amb la mamà. Casualment vaig saber per la cambrera que un compatriota meu passava dificultats, i la mamà accedí a treure'l d'engúnies i pagà la factura de l'hotel. Allà va començar la meva amistat amb ell.

---Pobre "noi"! Era un sant home, cregui!

---N'estic convençuda.

---Encara em recordo de quan "lo" de la Bianca!...

---Una conquesta?

---Si... una altra conquesta de les seves. Allà va caure... i ja no se'n va aixecar més!

Em sembla que era cap a l'any cinc. Quan la Belen i la Xelito començaven a ensenyar la lligacama i omplenaven el "Nou" i el "Retiro" amb la Pulga i els tangos i els panaderos.

Ens va visitar allavors la formosa actriu Bianca Iggius, que amb els seus deshabillés de pam i mig, va escalfar l'abandonat "Gran-via". Es podia dir ben bé quan ella actuava: "Tants caps... tants barrets enlaire". Com apretava en les seves excitadores exhibicions!...

Ell, en Peius, cada nit, assegut en el recó patriarcal de l'armadura del "Lion", parlava... parlava...

---Amb la Sarah? Mare de Déu! Entrava a la seva alcova sense avisar! La Otero? La darrera vegada que vaig anar a París, li vareig haver de fer esperar tanda! La Mariani? Jo no volia, però, res, li vareig fer un favor...

---I amb la Iggius, amic Peius? No?...

---Fugiu, homes, fugiu! Encara no fa un any a Roma, visitant el "Coloseum", em va forçar, cregueu, em va forçar... Es tan ardenta aquella noia!...

Tots ens escoltàvem a n'en Peius boca-badats. Quina sort! Totes les cel·lebritats el "coneixien", totes!...

I ell, en acabar la seva narració, buidava d'una glòpada, com un mosqueter, el beire daurat. s'esgairava el xamberg, donava un airós tom a la capa i travessava el "Lion" semblant foc de sensualitat a tot el seu redòs...

* * *

Una nit...

Estàvem tots escoltant-lo, pendents de la seva lluminosa verbositat. Les conquestes amoroses anaven passant en un diorama que ell vivificava amb descripcions meravelloses...

Un amic de penya, un formidable crític teatral, s'apropà a la taula, acompanyat d'una pell... Quina pell!

En Peius es repapà en la butaca, acaricià la seva barbata de sàtir, mig clogué els ulls sommiósament i ens mirà a tots com volent dir: "Ara veureu qui soc jo!"

El crític, cerimoniós, presentà:

---Don Pompeo Gener, el nostre gran filòsof.

La dama, somrigué amablement, i de sota la capa de seda blanca, desenterrà la magnificència d'un braç esculptòric, recobert per un guant fins al colze, i l'allargà al Mestre.

---Vostè, així, és el cèlebre, Peius, veritat?

---Per servir-lo, madona.

---Ai, que estic contenta! Així vostè és aquell a qui jo, vareig?...

El crític, amatent, per evitar que la cosa s'allargués, continuà presentant:

---La gran actriu Bianca Iggius!...

Pobre Peius! Va estar més de... dos dies sense repèndre la narració de les seves conquestes...

o o o

---Una vegada, a París...

Però, ja ningú en feia cas...

Laura Brunet

—Què mires Miqualet?

—Oh, res, tieta: pensava que la geografia deu ésser una ciència força agradable.

LA AVENTURA DE LA ROSETA

MOLTES tardes, en sortir de la fàbrica — plegava a les sis — la Roseta venia a patinar al desaparegut "Luna Park", del carrer d'en Joaquim Costa. Allà feiem broma, rèiem, ens aprofitàvem, de tan en tan, ensenyant-li algun perillós exercici, lo que ens donava ocasió per agafar-la de la cintura, i, si algun cop queia, disfrutàvem enormement al veure que no duia calces.

Era una noia que prometia i a la que havíem pronosticat que no es faria vella al taller de capses de cartró on guanyava vint i sis peles setmanals. En efecte, un dia va deixar de venir i ja no la veiérem més. Poc temps després, el "Luna Park" va desaparèixer i vàrem perdre totalment la seva pista.

La nostra colla, a manca de la diversió dels patins, es va refugiar en una acadèmia de balls moderns del carrer de Sepúlveda. Allí, com si l'etzar l'hagués guiada, veiérem un vespre a la Carlota, la inseparable companya de la Roseta.

—Hola, Carlota! Què tal! Que maca t'has tornat des de que no t'hem vist! I que plena! Fas goig de debó! etz. etz. Després d'una estona de xerrameca, jo em vaig atrevir a preguntar-li si sabia quelcom de la Roseta.

—Prou! — em va dir —. Massa! Ha fet molt mala fi, pobreta!

—Ja se li veia venir...

—No em va voler creure... Tenia un xicot que jo li vaig dir sempre que no anava amb bon fi... Un dia, va fugir de casa amb ell, creient que s'hi casaria, i, res, una desgràcia!

—Pobre noia!

—No és que jo no li digués! Però ella, sempre entossudida que no li passaria res! I mira que ara n'hi passen de ben grosses.

K. Brit.

LA LLAGOSTA INDISCRETA

EN Sirval havia sigut invitat a passar dos dies a la propietat que, prop de Lleyda, posseïa el seu amic Bosc. En Bosc era solter, jove relativament, i passava moltes temporades a la seva finca.

—Què redimoni hi deu trobar en Bosc — pensava en Sirval — que amb tanta freqüència se'n va cap a Lleyda? La cacera, no, perquè no hi és aficionat. A part d'això, no sé pas que hi troba d'agradable per aquelles terres...

En arribar a la finca d'en Bosch, en Sirval compregué de seguida el motiu de les perllongades fugides de ciutat del seu amic. La minyona era una xamosa pageseta de disset anys, fina, blanca, neta, i amb uns davants i uns darreres capaços de fer tornar boig a qualsevol. Quina bellugadissa en moure's!

En Sirval havia pujat de Barcelona, com a obsequi pel seu amic, dues magnífiques llagostes. La vista de les dues bestioles li va donar una idea.

—Escolti, maca — va dir a la minyona un moment que la va veure sola —. Oi que vostè s'entén amb el senyoret?

La noia es va quedar bocabadada, intentant negar, però en Sirval, davant de la seva turbació va comprendre que havia encertat.

—No més li dic perquè si és veritat que vostè dorm amb el meu amic, aquests animalets es tornaran vermells de vergonya!

La gentil criatura, en sentir allò, es va tranquilitzar, veient que li feien una broma. Ella, que no s'havia mogut mai del poble, no havia vist

una llagosta en sa vida, i no podia comprendre que aquell animal canviés de color.

Jutgin, doncs, el seu terror, quan, al treure de l'olla les llagostes, va veure com s'havien tornat.

—Deu meu — va pensar la raspeta —. Què faig?

En aquell moment, la veu d'en Bosc va deixar-se sentir.

—Noia! Com està la llagosta?

Tremolant i més vermella que el crustàci mateix, la xicota va comparèixer a taula.

—Aquí té la llagosta, senyoret — va dir —. Jo no l'hauria servit, però com que es veu que a vostè no li fa res que es sàpiga que jo m'entenc amb vostè...

Van Tresca.

UN MALENTES

VA venir a Barcelona una xicota, filla de Girona, molt bonica i jove, a la recerca d'una casa per anar a servir. Una agència li trobà un bon lloc. Es tractava d'un senyor de mitja edat, vidu i sense fills.

Tractaren preu i condicions i com que la xicota li semblava aixeredeta, el senyor li va dir:

—Mira: et daré vuit duros cada mes i et vestiré. Et va bé?

—Sí, senyor, sí!

—Doncs pots venir des de demà.

S'hi va presentar aviadet, fregà, rentà, cuinà i feu la mar de coses més, trescant com una desesperada. A les nou del vespre, després de rentar plats, la xicota se'n va anar al llit.

L'endemà, el senyor vidu, que es llevava matinet, així que van tocar les sis ja era de peus a terra. Se'n va anar al colomar, a fer volar els coloms, cosa que li agradava molt, i, a les vuit, que acostumava a esmorzar, va baixar cap al menjador.

Però la raspa encara era al llit.

Deu estar cansada de tanta feina com va fer ahir — va pensar el bon home—. Com que era el primer dia...

Passà una llarga estona. Tocaren les nou, i la raspa no es movia del llit. Per fi, el senyor es decidí a cridar-la:

—Antonieta — li digué—. Què fa que no es lleva? Són les nou!

—Oh! — va respondre la noia—. Prou que les sento!

—I què espera, doncs, per aixecar-se?

—L'espero a vostè!

—A mí?

—Sí, senyor. Vostè va dir-me que em donaria vuit duros cada mes i em vestiria...

—Ai, ximple fomuda! Volia dir que et pagaria la roba!

e. Argo / o p u e r e r

—Estic desesperada. Ja no sé quins plats fer al senyoret per fer-lo content!

—Ah! Dispensi, senyor, dispensi. Com que hi ha gent que té capritxos tan estranys... Miri: quan estava a Girona, l'amo que tenia venia a despullar-me cada nit. Per això no em semblava gens estrany que vostè volgués vestir-me...

R. E. Tallet.

UNA QUE HI ENTEN

CADA vespre va a sopar al "Grill Room" del carrer dels Escudellers, una noia que, pel seu aspecte, denota de seguida que no es guanya la vida cosint corbates ni fent colls i punys, sinó d'una altra manera que resulta bastant més cansada, però menys avorrida. En efecte, com que és maca i jove, i va de cap a la cartera, cada nit troba un client de cinc o deu drets. La seva preferència són el vells, a condició de què vagin ben proveïts d'ermilla.

Cap allà a les dues o quarts de tres, que ja ha

acabat la feina, torna cap al "Grill" i comença a demanar vi. Vi de marca, eh? no es pensin, que és una noia molt refinada. A les quatre, fa anar a buscar un taxi i cap a caseta, que és tard.

L'altra nit, un dels concorrents més fidels de l'establiment va començar a enraonar-li.

—Sembla mentida que no tinguis altre plaer que la borratxera... Perquè tu no tens cap amic del cor, ni cap "cachorrita"...

—Què vols que et digui? — respongué la noia —, A mi no més m'agraden els senyors que puginen i el vi, i encara, tan uns com altres, que siguin vells. Quan més vells, més generosos...

Kit Xalla.

"DE TAL PALO"...

L'ALTRA tarda, al cine, vaig fer una conquesta. Sí, senyors; tal com s'ona. Un dia és un dia. Es tractava d'una noia d'uns disset anys que em va costar uns tres drets i la cambra, però s'ho valia de debò. La llàstima és que, a la tarda, no queda gaire temps i vàrem haver d'anar un xic de pressa.

—No ens podriem veure un vespre? — li vaig preguntar —. Aniríem a sopar, després et portaria al teatre i cap allà a la una, aniríem al "xallet"...

—Impossible, em va dir la xicota. Al vespre, la mamà va a cà l'Angeleta i no em deixa sortir, perquè diu que no vol que el pis es quedi sol...

Tit Hella.

ELS BONS OFICIS

EL senyor Blanch, té una raspa, però,quina raspa, senyors! Amb una xicota com aquella, jo comprenc que un home perdi el cap i faci un disbarat dels grossos. Alta morena, ben plantada, amb un pitreram de deixa'm encendre, unes cuixes que sembla de marbre

Es clar que encara que el senyor Blanch sigui un home morigerat, als quinze dies ja l'havia anat a empaitar a la cuina, al menjador i fins a la seva cambreta particular. La noia, que sap que el senyor Blanch té quartets i és un home esplèndit, dubtava i sinó per la por de les conseqüències, hauria dit que sí, de seguida...

—Jo — va acabar dient-li, —, ja ho voldria, ja! Però, miri, a la meva cosina, la Laia, sap què li va passar, de resultes d'això? Que ara fa de dida a Masquefa!

—I què vols més? — respongué el senyor Blanch. — Avui en dia, les dides guanyen més diners que les minyones...

Bur Letta.

—M'hi assemblo força, Bel?

—Sí, noia: estàs amb tots els pels i senyals.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Soció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envia propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze i més anys i que després hauran d'ésser coneguts pels barrials lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu pele» cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

UN XICOT D'INICIATIVA

EN Rosés va entrar de dependent a casa d'un senyor, comerciant en geps de camell, que era d'allò més exigent.

—Sembla mentida — li deia a cada moment—. Vostè no té iniciativa! Tot li tinc de dir, i qualsevol tonteria, si per casualitat un dia li surt del cap, vé primerament a consultarme-la quaranta vegades!

—Veurà, senyor Font — deia en Rosés. Jo...

—Vostè és un aturat, ja li diré. Un home que no serà mai res ni tindrà una pela...

En Rosés ja hauria fugit per anar-s'en a treballar a un altre lloc, però el senyor Font tenia una noia la mar de bonica que li agradava molt. I a la noia tampoc li disgustava en Rosés. De manera que aquest es va presentar un matí al seu principal i li va dir:

—Senyor Font! Tinc de donar-li una mala nova!

—Què hi ha?

—Que la seva filla està embarassada!

—Eh? Què diu, sant cristià? I com ho sap, vostè?

—Molt senzillament, perquè l'autor d'aquest abraç, soc jo. Veurà, a mi, la seva filla m'a-

grada, jo a n'ella el mateix, i varem pensar: "Ja que al papà li agrada que tothom tingui iniciatives pròpies, tirarem endavant, perquè si li consultavem, tal vegada s'enfadaria..."

Von Bent

EL VERB FEMENI

EN un col·legi particular de senyoretetes que hi ha en un carrer de la dreta de l'Amxampis va passar l'altre dia un cas d'allò més xocant.

S'estaven examinant de gramàtica unes quantes noies, ja granades d'aquelles que saben sobradament, sinó per experiència pròpia, per haver-ho sentit contar, com es veu el món per un forat.

Arribaren al verb, i la professora formulà la pregunta general:

—Quantes classes de verbs hi han?

La noia que s'examinava, que era molt bufona i semblava, si no molt llesta, al menys molt inquieta, respongué sense immutar-se:

—Dues.

—Dues? Expliqui-les.

—Verb masculí i verb femení...

La mestra va obrir uns ulls que semblaven bombes de "El Siglo".

—A veure, a veure... Vol dir-me un verb femení?

I la xicota, segura del què es deia, respongué en veu baixa:

—Parir...

Van Tresca

QUAN SON VELLES LES DONES

S'HA discutit molt "sobres" això de la edat en què les dones comencen a ésser velles. Jo, si els hi haig de parlar amb franquesa, no m'atreveria a formular judici. Quan un pensa que la "Chelito", cinc anys enrera, encara estava en estat de mereixer, malgrat haver entusiasmada a en "Peius", que Déu l'hagi perdonat, quan era jove!

L'altre dia parlavem d'això al menjador de certa dispesa de nenes maques del carrer de Muntaner a la que servidor acudeix quan té ganes de descansar aquell cartutxo de calde- rilla que va heredar del pare, quan la mestres- sa, que ja passa dels quaranta i està fora de combat, exclamà:

—Què voleu sapiguer, noies? Si sou ja ve- lles? Aneu al cine, i si al cap de mitja hora veieu que encara està buit el seient del costat, ja podeu pensar que heu fet a tots...

Phar d'Assa

•••

LO QUE VOLIA EN JOANET

EN Joanet era un xicot molt entremaliat. Semblava que a les mans tingués argent viu. D'això en tocava sempre les conse- quències, que d'alguna manera s'han de nome- nar certes coses, la rossa i menuda Rosalia, la seva promesa, quan el noi anava, abans de so- par, a festejar amb ella.

—Joanet! Per l'amor de Déu, estigues quiet, que sinó cridaré a la mamà!

Però al xicot no l'esveraven les amenaces, i, sens dubte, per la força del costum, seguia fent...

Un vespre, la noia, que ja no podia més, li va dir, en veu baixa:

—Joanet, estigue't, que acabaràs per fer-me posar malament! Treu la mà d'aquí!

—Oh! — respongué llavors el promés—. No t'espantis, que si et poses malament, jo et fa- ré posar bé de seguida!

Kol O. Minet

— Perquè veigis que vaig amb bona fi, demanaré la teva mà.

— Bah, igual que tots!

ELS DIMINUTIUS

EL senyor Ramis, aquell vespre, se'n va anar a sopar a la fonda, perquè tenia la dona a fora. El local estava ple i no més, en un recó, hi havia una taula ocupada. Allò, sens dubte, era "qüento", que diuen els "cor- ridos". Decidit a gastar-se cinc durots si era precís, el senyor Ramis va demanar-li permís per seure al seu costat, permís que, com compendran vostès, li va ésser immediata- ment concedit, puig no hi ha cap dona de món que refusi li paguin el sopar, a més de la perspectiva que es presenta.

Menjaren molt alegrement, i, a l'hora dels postres, la senyora, digué:

—Què pendrem?

—Lo que vostè vulgui!

—Jo voldria membrillo!

—Membrillo? — digué el senyor Ramis—. No sé perquè té d'empresar diminuts!

Kat Chasa

Conte premiat del número passat:

PROVES IRREFUTABLES

SOSPITA JUSTIFICADA

EN Badó, que era molt aficionat al suc de raim i quasi cada nit arribava borratxo a casa seva, va caure malalt. La panxa se li inflava d'una manera alarmant i no sabia a què atribuir-ne la causa.

El seu metge, el senyor Duràn, amic seu desde feia molts anys, va anar de seguida a visitar-lo.

—I doncs, què teniu, Badó? — li va preguntar.

—Miri: molts rodaments de cap, engúnia, poca gana i aquest ventre que se'm infla, se'm infla com una bomba d'aquestes que els dijous reparteixen al "Siglo" perquè hi jugui la canalla...

—Ja sé el què és! — va respondre el metge. — Es un atac d'hidropèssia!

—Hidro... què?

—...pèssia!

—I què és, aquest mal?

—Miri, ja li diré: que el ventre se li omple d'aigua.

En Badó es quedà mirant al metge i amb un aire tràgic, exclamà:

—Ja m'ho temia!

—Per què?

—Perquè feia temps tenia sospites de què el meu taberner em batejava el vi...

Bur Letta.

LA VIOLINISTA

ES professora de violí, i, en música com en antecedents, pot portar amb orgull el títol de virtuosa. Bona noia, bonica, seriosa, treballadora, no coneix ni l'"Iris Park", ni els tes del "Royal" ni les sessions de cine amb palpeix, aixarrancaments, i altres excessos...

Un senyor, que ja té quaranta dos anys i una fortuna de cinquanta mil duros, es va enamorar d'ella. La noia, com ja hem dit, era innocent, i va acceptar, sense pensar en la infelicitat que la esperava, donada la diferència entre la seva edat i la del futur espós.

Cal creure que la violinista, la nit de nuvis, va ésser víctima d'una profunda decepció, perquè, pocs dies després, es queixava amargament de la seva sort davant de sa mare.

—Però — li va dir aquesta — no tens tot lo què vols? Un home ric, que t'estima, totes les comoditats, el teu repòs assegurat, tres minyones que et serveixen... Què vols més?

—Res, mamà, res... A tu no més et preocupa el benestar material. Però, i lo altre?

—Lo altre? — preguntà la mare —. Què és, lo altre?

—Doncs, lo altre... és com si m'haguessin regalat un Stradivarius, però sense mànec!

K. Breta

CORREU SECRET

Horta. El dibuix que ens envia és fluixet. — *Q. Llonada.* Això dels ous està tan suat que ja no se'n pot treure partit. — *Artur de Clarian.* Veurem d'aprofitar-los. El del dependent eunuc és més vell que en Rufasta. — *Seballot.* És fluix. — *F. Manhac.* Es la traducció literal d'un conte d'en Carrenyo que, segons ens ha explicat l'avi, feia furor per Madrid cap a l'any seixanta. — *Kar Dant.* Ni Kar Dant ens dona gust. — *F. Orrolla.* Anirà, si Déu vol. — *F. Ickahli.* No, senyor. Aquí són gent decenta. — *Un bacó de Sans.* Vostè serà tan bacó com vulgui, però de gràcia, en té menys que en Melquiades. — *B. Orrango.* Es publicà.

— I Per que no et decideixes.

— Perquè avui no hi prè «EROTYL», noia.

Erotyl:

és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

Com nosaltres — que està demostrat en sabem d'allò més — havíem previst, en temps oportú, "Les flors de la guillotina", d'en Lluís Capdevila, han estat un èxit força estimable.

Ara, que els llegidors, i l'autor de "La tragèdia del Xalet" ens permeten remarcar un fet notable:

Quan en Capdevila encara tenia panxa, i ja fa això bastant més d'un prenyat de somera, i anava curt d'ermilla, sempre escrivia articles, i contes, i cròniques, quin ambient era extremadament refinat i aristocràtic, i ara que ja comença a tallar el cuponet es decanta per la democràcia.

I és que els temps canvien tant, que un té de dir a n'en Lluís et s'oposant que no s'enfadi:

— ¡Què coses llega uno a ver!

o o o

Un confrare remarcava l'altre dia la "passa" que regna entre els "chicos de la prensa" barcelonina, dels quals dues dotzenes, al menys, estudien de poc, per advocats.

L'altra tarda, a l'Ateneu, que ara que els music-halls estan en decadència, resulta bastant més divertit que la "Buena Sombra", varem trobar-hi un d'aquests futurs doctors en lleis.

— I doncs, noi? M'han dit que estudies per advocat?

— Home, sí! — va respondre—. Què vols fer-hi! Em distrec més que anat apassant la estona a cà la Mamà, i em costa menys quartos!

Ara a l'arribar l'hora d'anar-se'n a examinar ja veurem si les carbaces són poc o molt abundants.

o o o

El senyor Planas de Taverne, aquell que feia les cròniques de "La Tribuna" quan el seu conat de reparació, ha estrenat una cosa titulada "Els ganduls d'en Targarona", que, segons ens han dit, està força bé.

Jo no vaig veure "Els ganduls" no per tenir ocupacions, sinó per por de què l'obra em fes qualques alusions.

o o o

En un telegrama del Ciero, publicat fa pocs dies, el linotipista va fer una errada d'aquelles que mereixen la reproducció.

Parlava del mariscal Pétain, però al bon tipògraf, se li va oblidar una s i una l, i el pobre ex-generalíssim aliat, va sortir amb un títol, que, francament, tenia motius de protestar.

Sort que els francesos són gent de molt bon temperament, que no s'encaparren gaire en qüestions de tractament.

o o o

Allò del pas del carrer de Ferran al de la Unió sembla que es posa malament.

Els uns volen que els hi obrin; els altres que els hi tanquin, i no hi ha manera d'entendre's.

Jo m'inclino a demanar que obrin el pas.

Perquè així les parelletes millor camí trobaran per poder anar a cà'n Verdura del carrer de Barbarà.

o o o

Una pasticeria de Barcelona, força popular, ha publicat en els diaris uns anuncis dient que, enguany tindrà en compte, per establir el preu dels panells, el que regeixi per l'atmetlla.

Sistema molt enginyós per dir sense esparverar que resultaran els preus molt més cars que l'any passat.

o o o

Aviat si Déu vol, tornaran a apujar el tabac. Segons les nostres impresions, un "canari" valdrà més que si refilés, i un "habano" quedarà reservat no més pels majors contribuents de la Ciutat.

Amb lo que serà qüestió de deixar-se de fumar i així, que fumin en pipa els que ens volen explotar.

L'AFARTA POBRES.

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

?

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

~

VOLEU SABER QUI ES I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRITORA AUDAÇ I ENIGMÀTICA QUE HA REVOLUCIONAT LA LITERATURA GALANT?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES

DE PIGAUT LEBRUN

I FRUIÏREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

~

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

Fricció capilar i massatge per el cutis

Demaneu al vostre barber fricció i massatge antisèptic "FLEST.,,

Per higiene Bon gust. Conservació del cabell. Evitar contagis al afeitarse, etc. Deuen gastar-lo els homes de totes les edats.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases, Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO, PTAS. 0750 CADA

1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

No val a badar...!
Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salivavides per no anar a tons! Lavatges per a després del bany. Casa de curació dels que ensoprenen. Polvos per matar les cabres de gota potat.

MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en teniu i voleu que fugin esperades com si veïssin el llop, compreu la Loción Ladil que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit mes gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º A ... star rápidamente.
- 4.º ... ada.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 céntimos

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu depra ésa per obtenir-los.

SARNA (RONYA)

cura en deu minuts amb el SULFURETO CABALLERO
omente de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACION S

uretritis y toda clase de flujos de las vias génto urinarias, así el hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austí

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sogala, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de La Pompadour

TITOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinecita. — 3.º El imperio de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad. — 8.º El alma muerta. — 9.º Deslealtad. — 10.º El león, vencido. — 11.º S. M. Pompadour I.

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 cts.

Surt els dijous

—Ep, mestressa! Això és deixar-me amb la mel als llavis! Vos m'haviau dit que després...
—No vos hi amoineu Nasi: lo de després ho deixarem per l'any que vé, si apreta la calor.